

ОБЩЕНИЕ СЪ БОГА

БЕСЪДА ОТЪ УЧИТЕЛЯ

СОФИЯ. 1931 г.

ОБЩЕНИЕ СЪ БОГА

Животътъ, въ своитѣ прояви, има една реална и една нереална страна. Тия прояви иматъ свои практически и теоретически значения. Запримѣръ, да вѣрва човѣкъ, това е една отъ теоретическитѣ страни на живота. Каквото и да мисли човѣкъ за вѣрата, това е все още теория. Въ такъвъ случай всички хора се различаватъ въ своитѣ теоретически възгледи за вѣрата и за живота. Обаче, по отношение на реалното въ живота, т. е. по отношение на сжществената страна на живота, всички хора, както и всички живи сжщества, изобщо, иматъ еднакви схващания, както и еднакви опитности. Значи, въ реалността на нѣщата има единство. Напримѣръ, когато дойде радостта, тя произвежда еднакви условия, еднакви промѣни въ всички живи сжщества. Тѣзи промѣни се забѣлѣзватъ най-добрѣ у хората. Когато тѣ се радватъ, пулсътъ имъ се увеличава, приливътъ на кръвта въ сърцето се усилва и всички органи се разширяватъ. Изобщо, радостта причинява разширение въ човѣка.

Друга реална страна на живота е молитвата. Който не знае да се моли, тѣй само теоретизира. Обаче, да се теоретизира върху молитвата, това не може да се нарече истинска молитва. Съврѣменнитѣ хора мислятъ, че молитвата, моленето е достояние само на простия

човѣкъ. Тѣ считатъ молитвата за нѣщо долно по отношение на учения, на гениалния човѣкъ или на светията. Въ сжщностъ, ако се вземе прѣдъ видъ живота на гения, на учения или на светията, ще се види, че той отъ начало до края прѣдставлява само молитва. Животътъ му започва съ молитва и завършва съ молитва. Молитвата на гения, на примѣръ, показва, че той е бремененъ съ нѣкаква велика идея, съ която иска да допринесе нѣщо на свѣта. Такъвъ животъ е напълно безкористенъ. И затова казваме, че както гениятъ, така и светията не търсятъ въ живота си своето лично благо.

И тъй, всички хора, които сж готови да разбератъ по вжтрѣшенъ, интуитивенъ начинъ молитвата, само тѣ сж въ състояние да разбератъ нейния дълбокъ смисълъ. Между съвременнитѣ езици нѣма нито единъ, който е въ състояние да изрази великата идея, която се крие въ понятието „молитва.“ И днесъ, по нѣмане на съотвѣтна дума, ние си служимъ въ разнитѣ езици съ думи, които приблизително поне изразяватъ понятието молитва. Да се молишъ, това значи да обърнешъ ума, сърцето, душата и духа си къмъ Онзи Източникъ на живота, отъ който си излѣзълъ. Ако човѣкъ огрубява, това се дължи на факта, че той рѣдко си спомня за Първата Причина, т. е. за Първоизточника на живота. Следователно, падението, до което съвременното човѣчество е дошло, се дължи на една дълбока вжтрѣшна причина — немарливостъ къмъ Първия Принципъ, отъ който е излѣзло. Днешниятъ

човѣкъ е немарливъ къмъ Бога, вслѣдствие на което често чувате да казва: азъ съмъ свободенъ човѣкъ, мога и безъ Бога, мога и безъ молитва.

Така разсждава човѣкъ, който се мисли свободенъ, но това разсждение логически не е правилно. То не е правилно по единствената причина, че реалното, т. е. абсолютното въ свѣта не може да се раздвоява. Както Богъ, Който ни е създалъ, не може да ни забрави, така и ние нѣмаме право да Го забравяме. Ако Той ни забрави, всичко е свършено съ насъ. Ако Той ни забрави, ние умираме; обаче, ако и ние Го забравимъ, пакъ умираме. Казвате: защо умираме? Ще ви докажа, защо иде смъртѣта. Когато нѣкой пита, не може ли да живѣе безъ молитва, то е все едно да пита, не може ли да живѣе безъ да диша. Щомъ човѣкъ се счита свободенъ, независимъ, нека се опита да спре дишането си само за единъ часъ. Спре ли дишането си за единъ часъ, той ще разбере, каква е необходимостта отъ него. Ако дишането прѣдставлява голѣма необходимостъ за човѣка, тогава мисълта за Бога е хиляди пжти по-голѣма необходимостъ. Колкото повече човѣкъ си спомня за Бога и Го държи въ себе си, толкова по-благороденъ е той. Благородството на човѣшката душа зависи отъ мисълта му за Бога. Значи, искаме ли да бъдемъ благородни, ние трѣбва да си спомняме за Бога, като сжщина, която протича прѣзъ насъ. Въ всички положения на живота си, и въ радости, и въ скърби, ние трѣбва да си

спомняме за Бога. Вънъ отъ Бога никакво възпитание, никакво благородство, никаква наука, никаква религия, никакви изкуства и занаяти, нищо не съществува.

Нѣкой казва: културата може да съществува и безъ Бога. Казвамъ: колкото животътъ на земята може да съществува безъ слънце, толкова и културата може да съществува безъ Бога. Колкото растенията могат да съществуватъ безъ вода, толкова и културата може да съществува безъ Бога. Колкото хората могат да съществуватъ безъ въздухъ, толкова и културата може да съществува безъ Бога. Това сж сравнения, които показватъ голѣмата необходимостъ отъ молитвата. Мисълта на човѣка не може да се развива безъ молитва. Ние не говоримъ за изопаченитѣ човѣшки мисли, споредъ които идеята за Бога е прѣдставена въ най-карикатуренъ видъ. Идеята на съврѣменнитѣ хора за Бога е идея на падналото човѣчество. Това, което тѣ считатъ реалностъ, въ сжщностъ не е никаква реалностъ. Колко пжти човѣкъ се е молилъ на Бога, безъ да е получилъ нѣкакъвъ отговоръ! Защо не получава отговоръ на молитвата си? Да се моли човѣкъ на Бога и да не получава отговоръ на своята молитва е положение, подобно на жадния, който сънува, че пие вода, но като се събуди, пакъ усѣща жаждата. Водата, която той пие на сънъ, не задоволява жаждата му. Значи, това пиене на вода не е реално. Реалността се отличава по това, че тя е въ сила да задоволи всѣко чувство, отъ което човѣкъ вътрѣшно се из-

мжчва. Въ реалността човѣкъ непрѣкъснато, постоянно расте.

Това вечерно събрание е свикано за реалността на молитвата, да разберете, какъ трѣбва да се молите. Бихъ желалъ да чуя отъ нѣкои, какъ се молите. Когато се молите, т. е. когато отивате при Бога, вие се стѣснявате. Можете ли да се молите правилно, щомъ се стѣснявате? При това, на какво се дължи стѣснението? Когато ученикътъ е научилъ урока си, както трѣбва, той става отъ мѣстото си смѣло, рѣшително и отговаря добръ на всѣки въпросъ, зададенъ отъ учителя му. Не е ли научилъ урока си, ученикътъ се стѣснява и казва: учителятъ ще ме скжса. Когато се молите на Бога, имайте прѣдъ видъ слѣднитѣ Негови качества: Той е крайно търпеливъ, но и много взискателенъ. Когато човѣкъ се моли, той трѣбва да се моли за реални, за дѣйствителни нѣща. Богъ не обича да се молимъ за празни работи. Празни работи сж онѣзи, изпълнението на които зависи отъ насъ. За тѣзи работи ние не трѣбва да очакваме на Бога, Той да ги направи. Смѣшно е, напри-мѣръ, да отидешъ при Бога и да се молишъ: Господи, научи ме да се храня. Или, научи ме, Господи, какъ да пия вода, какъ да се ржкувамъ съ хората, какъ да се обличамъ и т. н. Много отъ молитвитѣ на съврѣменнитѣ хора сж отъ този типъ.

Казвамъ: съврѣменнитѣ хора се нуждаятъ отъ молитва, която да изправи живота имъ и да прѣмахне отъ тѣхъ всѣкакво користолюбие. Користолюбието е порокъ, язва, коя-

то разяжда човѣшката душа. Като облакъ то помрачава съзнанието на човѣка и огрубява неговото сърце. Користолобивиятъ цѣлъ день мисли само за себе си: да се е нахранилъ добрѣ, да е хубаво облѣченъ, жилището му да е топло и удобно, да е здравъ и т. н. Що се отнася до страданията на другитѣ хора, той казва: това не ме интересува. Да не се интересува за своя ближень, това е чуждо състояние, на което човѣкъ се подава. Това състояние рѣдко обхваща човѣка, но то мирише толкова неприятно, че дълго врѣме той трѣбва да се чисти, докато се освободи отъ него.

И тъй, помнете слѣдната Истина: нѣма по-благородно нѣщо въ живота на човѣка отъ молитвата. Каквото друго и да ви казватъ хората, не забравяйте значението и необходимостта отъ молитвата, отъ общението съ Бога. Нито знанието, нито любовта, нито мъдростта на земята сж въ състояние да се сравнятъ съ общението съ Първата Причина, каквото има въ молитвата. Силата на молитвата седи въ това, че като се моли човѣкъ, той впрѣга всичкитѣ си добродѣтели на работа. Молитва, въ която човѣкъ не впрѣга всичкитѣ си добродѣтели, не може да се счита за истинска. Молитвата трѣбва да включва въ себе си качества на Любовта, на Мъдростта, на Истината, на Правдата, на Добродѣтеля, на милосърдието и на рѣцъ още добродѣтели. Отидете ли при Бога съ такава молитва, вие ще мязате на дърво съ узрѣли плодове. Види ли ви Богъ така накичени, ще Му е приятно, че прѣдъ Него седи едно разумно дѣте, което

знае да говори на такъв възвишенъ, ангелски езикъ. Ще кажете: всички не можемъ да бждемъ разумни дѣца. — Нищо отъ това, Богъ търпи и глупавитѣ дѣца, но има разлика между едно разумно и едно глупаво дѣте. Глупавото дѣте никога не може да има резултатитѣ на разумното дѣте. Това виждаме навсѣкждѣ въ живота: разумниятъ учи, а глупавиятъ всѣкога отлага; разумниятъ се възнаграждава, а глупавиятъ се утѣшава.

Казвамъ: ако съврѣменнитѣ хора не знаеха да се молятъ, тѣ биха изгубили и това малкото, което до днесъ сж запазили. Всичко хубаво, всичко велико и красиво, което тѣ сж запазили, се дължи на молитвения духъ, който работи въ душитѣ имъ. Тѣй щото, благодарение на молитвата, макаръ и не тѣй правилна, каквато е въ съврѣменното човѣчество, все пакъ нѣщо отъ хубавото се е запазило и нѣщо ново се придобива. Благодарение на молитвата ние ставаме проводници на възвишени сили и благодатни срѣдства, чрѣзъ които се крѣпи цѣлиятъ човѣшки родъ. Душата има нужда отъ вжтрѣшна, духовна храна, която може да се достави само чрѣзъ молитвата.

Сега, като ви наблюдавамъ, азъ забѣлѣвамъ слѣдното нѣщо: вие сте забогатѣли съ знания, които ви прѣподавамъ, но не сте научили, какъ да се молите. Въ много отношения вие мислите като мене, философствувате като мене, проповѣдвате като мене, говорите като мене, но едно нѣщо не знаете — не знаете да се молите като мене. Единственото нѣщо, на което не мога да ви науча, е да

„се молите. Азъ никога не си позволявамъ да науча нѣкого, какъ да се моли. Защо? — Споредъ мене молитвата е най-свещениятъ актъ, който е достояние само на душата. Нѣкой ме запитва: ти какъ се молишъ и кога се молишъ? — Какъ се моля, не мога да ти кажа, но всѣкога се моля: азъ се моля и като ямъ, и като пия вода, и като чета, и като работя — всѣкога и навсѣкждѣ се моля. — Не ти ли става тежко отъ толкова много молене? — Напротивъ, по-леко ми става. Животътъ се заключава, именно, въ молитвата. Прѣстане ли човѣкъ да се моли, и животътъ изчезва. Велико нѣщо е молитвата! Тя не се изразява чрѣзъ бѣбрене, чрѣзъ шепнене на молитви. Като се научите да се молите, и животътъ ви ще се осмисли. И ученицитѣ Христови не знаеха да се молятъ, затова се обърнаха къмъ Христа съ думитѣ: „Учителю, научи ни да се молимъ!“ Христосъ имъ отговори: „Когато дойде Духътъ на Истината, Той ще ви научи.“ Обаче, тѣ имаха образецъ на истинска молитва въ лицето на Христа.

Казвамъ: всѣки човѣкъ може да научи да се моли. Щомъ молитвата е въ зависимостъ отъ добродѣтелитѣ, човѣкъ трѣбва да постави доброто за основа на своя животъ. Постигне ли това, той нѣма да забѣлѣжи, какъ способността му да се моли ще се яви като естественъ резултатъ на живота. Тогава душата на човѣка ще цѣвне като дърво съ хиляди благоуханни цвѣтове. Когато човѣкъ изпадне въ молитвено разположение, зло не съществува за него. Той е разположенъ къмъ

всички. На всичко се радва, за всичко благодари. Като гледа, какъ червеятъ пълзи, той се спира прѣдъ него, иска да му помогне съ нѣщо. Като погледне къмъ нѣкое дърво, на което вѣтърътъ люлѣе листата, той изпитва разположение къмъ него и пожелава да му помогне. Прѣдъ този човѣкъ всичко оживява. Той вижда навсѣкждѣ Божия Духъ, Който работи и помага. Това събужда потикъ въ него и той да работи, да се освободи отъ ограничителнитѣ условия на живота.

Казвате: само човѣкъ ли се моли? — Всѣко живо сѣщество се моли. И животнитѣ, и растенията се молятъ. Благоуханието, което растенията разнасятъ изъ въздуха, е тѣхната молитва. Когато растението изгуби своето благоухание, то изсъхва. Докато растението благоухае, то расте и се развива. Има растения, отъ листата на които, както и отъ тѣхнитѣ цвѣтове излиза благоухание. Слѣдователно, и човѣкъ, когато се моли, издава благоухание, както и растенията. Колкото повече се моли той, толкова повече и благоуханието му се увеличава. Прѣстане ли да се моли, и благоуханието му постепенно изчезва. Който никога не се е молилъ и е забравилъ да се моли, той мирише неприятно. Отъ качеството на растението зависи неговото благоухание. По сѣщия начинъ се опрѣдѣлятъ и добродѣтелитѣ у човѣка. Колкото добродѣтелитѣ на човѣка сж по-развити, толкова по-силно е и неговото благоухание.

И тъй, молитвата е най-важната работа въ живота. Що се отнася до това, какъ да се

молите, това е лична работа, която всъки самъ трѣбва да научи. Ако азъ ви науча да се молите, вие ще чувате само едно ехо, което най-послѣ ще ви дотегне и ще се откажете отъ молитвата. Молитвата има смисълъ само тогава, когато тя излиза отъ дълбочината на душата. Искате ли нѣкой да ви покаже, какъ да се молите, той ще ви каже: азъ ще се моля за васъ, а вие ще работите за мене. Такъвъ е законътъ. Работите ли за нѣкой човѣкъ, той пъкъ непрѣменно трѣбва да се моли за васъ. Не се ли моли за васъ, и вие не трѣбва да работите за него. Такива сж отношенията между духовнитѣ хора. Ако пъкъ вие се молите за нѣкого, той ще работи за васъ.

Тази вечеръ азъ искамъ вие да се молите, азъ да работя; или, азъ да се моля, вие да работите. Или пъкъ можемъ да се раздѣлимъ: едната половина да работятъ, а другата половина да се молятъ. Каквото и да приемете, едно е важно за васъ: всички да вземете участие, да отправите ума си къмъ Бога. Нѣма потържественъ моментъ отъ този, да отправимъ ума и сърцето си нагорѣ, къмъ Този, Който ни е далъ всички блага. Ако работите по този начинъ непрѣкъснато, въ продължение на цѣла година, вие ще бждете прѣзъ всичкото врѣме радостни и весели и ще чувствувате присѣтствието на Бога. Тази молитва ще бжде въ сила да ви помага въ всички случаи на живота. Наука безъ молитва отекчава човѣка; религия безъ молитва отекчава човѣка; любовъ безъ молитва отекчава човѣка; ядене

безъ молитва отекчава човѣка. Всичко, което се върши безъ молитва, е тъгостно за човѣшкия духъ. Има хора, които сж много възискателни въ молитвата си; тѣхната молитва е строга, отмѣрена, сдържана. Обаче, има хора, особено между бѣднитѣ, молитвата на които се излива непосредствено, свободно, както чувствуватъ въ дадения моментъ. Слѣдъ такава молитва лицата на такива хора просияватъ, засмиватъ се, а сжщеврѣменно и въ душата имъ става нѣкаква промѣна. Слушате нѣкой бѣденъ да се моли: „Господи, има нѣщо въ мене, което желае да се моли, но не зная, какъ да се моля. Съжалявамъ, че употребявашъ грижи и врѣме за мене, но още не съмъ се научилъ. Правя усилия да върша волята Ти, но не успѣвамъ, постоянно грѣша. Ако речешъ да ме ударишъ, ржката Ти ще ме смаже. Съжали се върху мене, втори пжтъ нѣма да повтарямъ сжщитѣ погрѣшки.“ Богъ, като чуе тази молитва, изпраща благословението си върху тази душа и казва: „Умно дѣте е това, то ще се изправи.“

Азъ изнасямъ нѣщата по човѣшки, както ставатъ между хората. Кой не е срѣщалъ въ живота си чистосърдеченъ, откровенъ човѣкъ, който да му говори отъ дълбочината на душата си? Като слушате такъвъ човѣкъ да говори, вие чувствувате, че той е готовъ на всѣкакви услуги, на всички жертви за васъ. Тогава и вие изпитвате разположение къмъ него, и ако той ви е направилъ нѣкаква пакостъ, вие сте готови веднага да му проститете. Казвамъ: ако вие не прощавате прѣгрѣше-

нията на вашитѣ ближни, и вашитѣ прѣгрѣшения нѣма да се простятъ. Често вие се обръщате къмъ Бога съ молба да ви се откриятъ нѣкои тайни. Много нѣща ще научите, но само когато се научите да се молите, както трѣбва.

Сега, като ви наблюдавамъ тази вечеръ, виждамъ, че между васъ има и млади, и стари. И всички казвате, че се обичате, че имате братски отношения помежду си. По какво се отличава стария отъ младия? Стариятъ братъ се отличава съ готовността си да услужва на помладия си братъ, а младиятъ братъ се отличава съ готовността си да работи. Значи, и младиятъ, и стариятъ братъ сж готови да вършатъ всѣкаква работа, която имъ се прѣдстави. Всѣки човѣкъ трѣбва да има въ душата си абсолютна готовностъ да служи на Бога, както ангелитѣ и напрѣдналитѣ братя иматъ готовностъ да помагатъ на всички, безъ разлика на положение.

Казвате: нажждѣ трѣбва да се обръщаме, като се молимъ? Едно трѣбва да знаете: молитвата не търпи никакви правила, никакви ограничения. Когато човѣкъ се моли, както трѣбва, той винаги е обърнатъ къмъ Бога. Вие не можете да се молите, ако не сте обърнати къмъ Бога. Ако се молите на Бога, а мислите за нѣкой човѣкъ, билъ той вашъ приятелъ, или ваша майка, или вашъ баща, значи вие се молите на тѣхъ. Ако се молите на Бога, а мислите за паритѣ си, за кжщата си, на тѣхъ се молите. Ако се молите на Бога, а мислите за нѣкой светия, вие се молите на

този светия, а не на Бога. Слѣдователно, искате ли молитвата ви да бжде приета отъ Бога, мисълта ви трѣбва да бжде насочена изключително къмъ Него. Въ врѣме на молитва умътъ ви трѣбва да бжде свободенъ отъ всѣкакви странични мисли.

И тъй, молите ли се, образътъ на Бога трѣбва да седи въ ума ви. Никакъвъ другъ образъ! Ще кажете: ние не знаемъ, какъвъ е образътъ на Бога. Не, вие знаете този образъ, но сега трѣбва само да Го възстановите. Има единъ моментъ въ живота, когато всички същества, отъ най-малкитѣ до най-големитѣ, отправятъ ума си къмъ Бога. Въ такъвъ случай, мистичната страна на молитвата се заключава въ това, човѣкъ да схване този моментъ, да се присъедини къмъ тази обща молитва и да каже: Отправлямъ ума, сърцето, душата и духа си къмъ Този, къмъ Когото всички се отправятъ въ този моментъ. При това, всѣки ще отправи мисълъ, съотвѣтна на неговото раззitie. Богъ ще отговори на тази колективна молитва, като ще изпрати всѣкому толкова свѣтлина, колкото му е необходима.

Сега, нека всички прочетемъ Добрата молитва и отправимъ ума си къмъ Този, къмъ Когото всички се обръщатъ тази вечеръ. Тази молитва е обща, не само за човѣчеството, но и за цѣлата вселена: за всички ангели, арахангели, началства, власти, сили. Само по този начинъ ще измолимъ Божието благословение, за да можемъ да растемъ и

да се развиваме съобразно Неговата воля.

*

Бесѣда отъ Учителя, държана на 23 ноември, 9 ч. в. 1930 г. Изгрѣвъ.